

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Det kan udenrigsministeren ikke klare den med. Han erklærede her, da vi sidst diskuterede Bruxellesbeslutningen, at Danmark havde indtaget det standpunkt at følge England i spørgsmålet om bedømmelsen af begivenhederne i Korea, altså med hensyn til det amerikanske forslag om at betegne Kina som aggressor. Udenrigsministeren stod her og erklærede, at vi vidste ikke, hvorledes Englands stilling ville være, og så er det ikke rigtigt at sige i dag, at der ikke er sket nogen ændring. Da vi sidst diskuterede spørgsmålet, erkendte han, at der var sket en sådan ændring. Derfor spørger jeg: Hvem har man forhandlet med? (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: Det har jeg svaret på!). Nej, der blev sagt, at man har forhandlet med partierne. Hvor er de forhandlinger foregået? Det har vi intet svar fået på, og det ønsker vi svar på. Hvem har bevirket, at man har skiftet standpunkt? Der har ikke været møde i det udenrigspolitiske nævn, ikke i nogen instans, som kunne sige til regeringen: vær så god, tag bare et andet standpunkt. Og selvom det var tilfældet, må vi så ikke få opklaret, hvad det var, der bevirkede, at man tog en anden stilling, end man hidtil havde taget. Man var jo enig om at følge England, men da ministeren talte ved første behandling af det foreliggende forslag, vidste han endnu ikke, hvilken stilling England ville tage. At standpunkterne ved afstemningen senere faldt sammen, kunne ministeren ikke vide, men det havde måske samme årsag som, at Danmark skiftede standpunkt.

(Kort bemærkning).

Johs. Christiansen: Jeg vil blot takke den højtærede udenrigsminister for den besked, vi nu fik. Hvis udenrigsministeren på regeringens vegne havde afgivet en sådan erklæring på et tidligere tidspunkt, kunne megen tid have været sparet.

(Kort bemærkning).

Viggo Starcke: Det ærede medlem hr. Alfred Jensen udtalte, da han havde ordet ikke sidste gang, men forrige gang: jeg stillede et spørgsmål til ministeren. Og han fortsatte: der mangler også svar på andre områder. Jeg vil gøre det ærede medlems ord til mine og gentage mine spørgsmål til ham, idet jeg gør ham opmærksom på, at han får mig til at mindes

et lille børnerim i en børnebog, hvor der står:

„Her sidder liden hund,
han har vist tabt sin mund.“

Jeg synes, det er, som om det ærede medlem ganske har tabt mælet og er ude af stand til at svare. Han skal passe på, at han ikke også taber ansigtet og hovedet.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft):

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen bliver ved at vende tilbage til dette spørgsmål. Hvis det ærede medlem vil være så venlig at læse fortrykket af forhandlingerne, da vi sidst forhandlede om Bruxellesoverenskomsten, vil det ærede medlem finde al den forklaring, han har nødig. Det er ikke rigtigt, at vi pludselig skiftede standpunkt. Vi havde som rettesnor at søge kontakt og forhandling med de stater, der stod os nærmest på disse områder, deriblandt England og Norge.

Da den endelige afstemning skulle finde sted, måtte vi tage vor beslutning. På det tidspunkt vidste vi, hvorledes Norge ville stemme, men der var ikke fuld klarhed over, hvorledes England ville stemme, men vi havde god grund til at formode, at når det kom til stykket, ville Norge og England følge den samme bane, som også Danmark slog ind på. Da meddelelsen kom om, at afstemningen var blevet fremskyndet og nu skulle finde sted, var der ikke tid til at indkalde til et almindeligt møde i det udenrigspolitiske nævn, men jeg indkaldte repræsentanter for alle de partier, der er repræsenteret i nævnet, og havde med dem en forhandling i udenrigsministeriet, hvor sagen blev lagt ganske klart og tydeligt frem. Et overvældende flertal af disse repræsentanter gav tilslutning til det standpunkt, som Danmark indtog under forhandlingerne derovre, og som jo viste sig både at være Norges og Englands standpunkt.

Inger Merete Nordentoft: Med al den autoritet, som et gammelt folketingsmedlem ejer, stod det ærede medlem hr. Elgaard den 30. januar op på denne talerstol og holdt en indigneret tale til den kommunistiske rigsdagsgruppes medlemmer, fordi vi alle havde talt endog „med fanatisme og voldsomhed“ mod det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning.

Det ærede medlem efterlyste den viden, som lå bag vore taler. Hvis det ærede medlem ville gøre sig den ulejlighed at gennemlæse de taler, der er holdt af den kommunistiske rigsdagsgruppes ordførere.